

Kap 55 : ”Radio, television & granskningsnämnden”

Tidiga TV-inslag med CG kunde vara ganska lättsamma. T ex ett spex där CG och Silvia 1980 besökte Kolmården och läste väderprognosen i Östnytt i stället för meteorologen John Pohlman. Nuförtiden är det blodigt allvar hela tiden. Hovets historieskrivning är att SVT fram till TV4:s grundande inte rapporterade något utöver Året med kungafamiljen. Inte riktigt sant.

*

SR, SVT och TV4 skall enligt sina statuter vara opartiska. För CGs del innebär detta att för varje upplaga av Året med kungafamiljen eller brölloppspådrag känner sig journalisterna manade till någon form av granskning. CG brukar framhålla att han välkomnar saklig kritik av sin verksamhet. Hittills har jag dock inte hittat något exempel på sådan. Kritiken av kungahuset har ambitionen att informera, djävlas eller underhålla. CGs reaktion är därefter. En röst ur journalistdjupen:

Enligt SVT-journalisten Tom Alandh går det knappast att bedriva vettig journalistik om kungahuset.

– Det spelar ingen roll vad du gör om kungen, drottningen och monarkin. Alla tycker att det är skit.

* Varför då?

– De som vill såga kungen tycker att du är alldeles för snäll om du inte gör det. Alla som är för kungen tycker att du gör ett skitprogram om du ifrågasätter det minsta. Förväntningarna är så upphöjda när det gäller att närma sig monarken att det inte går att förhålla sig på ett vanligt journalistiskt sätt, säger Tom Alandh.

1978 gjorde han en uppmärksam film om monarkin i Sverige som sändes i Sveriges Televisions Studio S. En del av filmen var ett reportage från kungens eriksgata på Gotland.

– Jag fick till min förvåning en intervju med majestätet. Jag tänkte igenom noga hur jag skulle göra, vad jag skulle fråga och hur jag skulle titulera honom. Jag hade tidigare intervjuat statsministern, överbefälhavaren, ärkebiskopen och tant Emma på långvården och tyckte inte att det var någon större skillnad mellan dem och kungen. Därför valde jag att dua honom till alla undersåtars stora förskräckelse.

– Det var alltså inget grepp för att väcka uppmärksamhet eller visa sig morsk eller en taskighet mot kungen, utan ett demokratiskt tilltag. Jag tyckte att det var enklare att säga du. Det blev ett ganska fint och enkelt samtal mellan honom och mig. Kungen brydde sig heller inte om att jag duade honom.

Det gjorde däremot andra. Det skrevs om duandet i pressen och Tom Alandh anmäldes till Radionämnden (som dock friade honom).

[Anmälan: En obildad tölpl från Studio S hade fräckheten att ”dua” Sveriges Konung i ett reportage från Konungens eriksgata på Gotland. Att en undersåte ”duar” Konungen är en oförskämdhet utan like. Hoppas Hovet och Radionämnden stoppar en sådan lymmel i fortsättningen. ... Konungens Majestät skall hållas i helgd och vördnad, står det i Lagen.^{1]}

¹ Tom Alandh anmäld till Radionämnden. I: Olle Häger. Kronprinsessan och kungariket - del 1. SVT1, 2010-06-07.

Ungefär 25 år senare bestämde han sig för att göra en uppföljning (filmen Kungen och jag – och folket runt omkring) och tog kontakt med hovet.

– När jag kom till en information på slottet om kungens kommande program tittade hovets dåvarande presschef Elisabeth Tarras-Wahlberg inte med någon igenkännandets glädje på mig och sade: Vad gör du här? Jag svarade att vi skulle bevaka monarkin.

* Hur gick det?

– Det gick bra. De var trots allt ganska välvilligt inställda. Vi fick till exempel följa med kungen till Slovakien. Men någon intervju fick vi inte, trots att nästan varenda journalist fick intervjua majestätet under den våren, till och med Bolibompa och Skurt.

* Vad tycker du om medias bevakning av statschefen och kungahuset?

– SVT:s bevakning av kungahuset är mest ett skämt. Det är bara att titta på hur utvalda kungareportrar genom åren har agerat i samband med intervjuer. De har bugat sig ned till knäna för kungen.

– Jag tror att bevakningen är trams därför att man inte tar kungen på allvar. Om du gör ett reportage om till exempel den gamla tanten på Långvården eller ÖB så behandlar du vederbörande med respekt i tonfall och tonläge därför att du tar dem på allvar.

* Det sker inte med kungen?

– Nej, och det var också det jag menade 1978. När jag tittar på intervjun i efterhand ser jag en ung man som är rätt ofördärvad. Han är fortfarande i början av sitt ämbete och har inte blivit stukad av vare sig journalister eller livet. Han visar upp en viss tveksamhet och osäkerhet inför mötet med en representant för tredje statsmakten. Men på ett schysst sätt. Det är en ganska bra intervju och det tror jag beror på att jag tar honom på allvar och kallar honom för du. Jönsandet med titulaturen är ett sätt att fjärma sig ifrån allvaret och närma sig sagan.

– Det här handlar dessutom inte om kungen, utan om statschefen alltså vår företrädare. Genom att inte ta honom på allvar förminskar vi oss själva.²

Hovets avoghet är mera lättförståelig om man ser filmerna: Alandh beskriver CGs eriksgata på Gotland maj 1978 som en meningslös pseudohändelse och ett slöseri med skattebetalarnas pengar. CG själv beskrivs som socialt isolerad och omgiven av börds- och penningadel. CG gör ändå ett gott intryck under intervjun. Det kan man däremot inte säga om hans kanslichef diplomaten Jan Mårtensson, ovan vid situationen, som omväxlande tiger, blänger och blånekar. Skildringen av CGs kommunbesöket på Tyresö september 2002 var mera i samma anda. Socialdemokraterna hade förrätt sina gamla republikanska ideal. SVTs chef Eva Hamilton understödde en devot stövelslickarmentalitet bland sina anställda. Monarkin var en rest från feodaltiden och understöddes numera enbart av moderater och 100-åringar. 2015 gjorde Ahland en ny framstöt, denna gång till Silvia, men fick inget svar.³

*

CG har infört att massmedia skulle anhålla om en intervju som CG beviljar i mån av tid och lust. Väntetiden är ofta hur lång som helst. Jan Scherman, biträdande redaktionschef på SVT Aktuellt, hade stått länge i kön. Inför riksmötets öppnande den 3 oktober 1989 förnyade han sin anhållan och fick faktiskt ett telefonsamtal vars andemening var att CG inte hade lust. Journalisten Lars Aduktusson gick på Schermans uppmaning oavsett fram och ställde frågor om hur han uppfattade riksmötet. CG tog ett par steg bakåt för att markera missnöje men

² Mikael Bergling. Tom Alandh, hovjournalist. Journalisten, 2007-09-25.

³ Tom Ahlandh. Hovet betar sig inte särskilt hövligt. Dagens Nyheter, 2015-02-02.

svarade. Hans pressekreterare Kerstin Prissing protesterade efteråt: ”TVs agerande var olämpligt. Man bör inte bara gå fram till kungen i direktsändning och begära att han utan förberedelse ska svara på frågor. Det är bättre om journalisterna först vänder sig till någon i kungens omgivning och frågor om det passar att kungen svarar på frågor.”⁴

CGs presskonferenser kan bli mycket märkliga goddag yxskaft-tillställningar. CG och även Silvia har satt i system att infordra frågorna i förväg, skriva om dem så att de passar dem, lämna rummet om journalisterna ställer frågor som de inte vill svara på och ge personliga intervjuer bara till de journalister som de liter på. Övriga får trängas med varandra i en gruppintervju eller intervju personer i kungafamiljens omgivning. CGs pressavdelning förklarar detta med att de vill att journalisterna skall ge en saklig beskrivning av kungahusets verksamhet. Kungaparets senaste strategi är att omsorgsfullt och i mördande detalj medge det som redan är känt.

Det är stor omsättning på ”hovjournalister” vilket bäddar för en tafatt pressbevakning. Bara att genomföra intervjun räknas som en prestation. Det är en kunskapsfråga. Ämnet är för smalt för att det skall löna sig att vara påläst. Man nöjer sig därför med allmänt hålla frågor om vad som helst. Det finns en önskan att nå fram till kungaparets innersta tankar vilket skall ske genom att intervju föremålet talar fritt ur hjärtat. Särskilt Silvia tillåts därför vältra sig i plattityder, omtuggningar och gammal skåpmat. Om man avbryter henne har man dessutom förmodligen p g a CGs och Silvias långa minne, svårt att säga vem som är mest avog, satt sin sista potatis. Annette Kullenberg kommenterar:

Massmedias representanter har funnit sig i en urmodig hovetikett och undvikit att göra ett journalistiskt arbete. Därmed har de givit drottningen ett unikt övertag. Dag efter dag, vecka efter vecka har intervjuare slickat i sig hennes samhällsbevarande åsikter. ... Om man jämför Drottningens position med en vald kvinnlig politikers så framstår det groteska i den ojämlika situationen. En politiker måste stå till svars, förklara sig och analysera sina ståndpunkter, möta motståndare och hon måste slåss. Drottning Silvias uppgift är att le och se vänlig ut. Så långt är allt väl. Men hon har nu utvidgat sina uppgifter och gör anspråk på att – oemotsagd – delta i samhällsdebatten.⁵

Här och var framskyntar att nyhetsvärdet av CGs & Silvias aktiviteter ofta bedöms som obefintligt. Mycket av informationen de senaste åren har enbart publicerats på hovets hemsida. Denna är professionell däremot inte videoupptagningarna som har fått mycket kritik. Enligt en uppgift beror detta på att CG anlitar mindre firmor som inte vågar ge honom regi.

*

CG har imiterats av komikern Bo Parnevik. De träffades 1975 på en gala på Oscarsteatern. CG var först förbryllad men skakade sedan skrattande hand med sin dubbelgångare. Parnevik sjöng ”Om jag var en Svensson, tjabbe, tjabbe, dabbe, dooo” på melodin ”If a were a rich man”. Andra imitationer har varit mindre tandlösa. 2005-2006 sände TV4 ett humorprogram ”Hey Baberiba” som innehöll en återkommande parodi på dokusåpa med kungafamiljen som huvudpersoner. CG spelades av en lätt utvecklingsstörd Peter Magnusson. CG framställdes som envis, långsint, blyg, konflikträdd och med en total oförmåga att uttrycka sig. Tittarsiffrorna var långt över miljonen. CG kommenterar:

⁴ Expressen, 1989-10-04.

⁵ Annette Kullenberg. Knäfallet. Aftonbladet, 1993-12-29.

(Kungen kryper ihop i soffan, och blicken blir svart.)

* Jag ser att Kungen blir arg bara jag nämner programmet »Hey Baberiba«?
– Jag tycker det är förfärligt. Många gånger när jag träffar ungdomar, så frågar de om vad jag tycker om ”Hey Baberiba”. Och så säger de att jag blir mobbad i programmet.

* De tycker synd om Kungen?
– Ja, så är det.

* Är det mobbning av kungafamiljen?
– Visst kan man skämta om oss kungligheter. Man ska kunna tåla ett skämt, men inte systematiskt för då blir det personförföljelse. Det är inte så jätteroligt att dagen efter att vi blivit hånade i TV, ställa sig upp i något sammanhang och hålla ett seriöst föredrag. Och då står det en massa barn och vrider sig av skratt bara man visar sig. (Kungen skrattar hjärtligt.) Jag känner mig lite som Martin Ljung. Man skrattar så fort man ser honom eftersom man vet att det är roligt. Så det är lite svårt. Om syftet var att förlöjliga oss, så har man onekligen lyckats.⁶

Kungahuset förekom också i Sveriges Radios satirprogram ”Public Service” med föregångare 1986 och framåt. Imitatören Rachel Molin: ”Eftersom de inte har så stor reell makt, blir det desto intressantare hur de uppträder, pratar och klär sig.” Manusförfattaren och komikern Mattias Konneback: ”Kungen är en väldigt rolig person, tydlig och otydlig på samma gång. Men märks det att man bara vill åt bristerna blir det personförföljelse och inte kul längre.”⁷

En av ”Hej Baberiba”-sketcherna hade viss verklighetsbakgrund: I septembernumret 2005 kunde man läsa följande i tidningen Solo Girl:

...om kungens älskarinnor: Det har länge spekulerats om kungens eventuella otrohetsaffärer. Enligt ryktet har han en lägenhet vid Odenplan i centrala Stockholm där han på ett diskret sätt sköter sina små sidesteps. Lägenheten sägs tidigare också ha använts av hans far och farfar i samma syfte. Och vilken typ av tjej faller en man som kung Carl Gustaf på läppen? Förutom Silvia då, uppenbarligen, så menar snacket att de tre medieprofilerna Anna Järphammar, Camilla Henemark och Anna Lindmarker fått sig, ehm, en och annan royal ride.⁸

Chefredaktören Annika Leone tycks ganska omgående ha fått en massa kritisk epost som hon avfärdade med att kungen inte hade någon särställning. ”Skvaller får man tåla.”

Ryktet om CG och Lindmarker var ända från 2001 – publicerat i Flashbacks nyhetsbrev – och hade valsat runt i huvudsakligen tysk skvallerpress sedan dess.⁹ Det närmaste man kan komma en förklaring av upphovet är detta inlägg på Passagen under rubriken ”Hemligt skvaller”: ”Anledningen till att ryktet uppstod är följande: En av kungens chaufförer eller livvakter bodde i samma trappuppgång som Lindmarker, vilket innebar att en bil som kunde kopplas till kungen ofta stod utanför huset. Dessutom ska en vän, vet ej vilken, till kungen också ha bott i nämnda hus under en period, vilket ledde till att kungen också sågs där ett par gånger. Men, det var inte Lindmarker han besökte. Dessutom sägs det att ryktet nådde ända

⁶ Henrik Frenkel. Jag som chef. Chef, 2007:4.

⁷ Peter Letmark. Humorprogram ökar kungahusets popularitet. Dagens Nyheter, 2010-06-01.

⁸ Om kungens älskarinnor. Solo Girl, 2005:9, 2005-10-10. [Ej inkommit till KB.]

⁹ Flashback News Agency, # 140 [Del 2], 2001-04-25.

till Silvias öra, varpå hon ringde en oförstående Lindmarker och gav henne en rejäl utskällning. Huruvida den delen stämmer vet jag inte, men det skulle vara kul om det var så.”¹⁰

Lindmarker som var nyhetsankare i TV4 och därmed en offentlig person upplevde det hela som ytterst obehagligt. Ryktet följde henne vart hon gick. I hennes egen kanal skämtade humorprogrammet ”Parlamentet” om det genom att gång på gång namnge henne och de övriga kvinnorna samtidigt som det hävdade deras rätt att vara anonyma. Lindmarker försökte skämta tillbaka. Hon och en kollega (utklädd till Silvia) uppträdde t ex på en fest där de påstod sig vilja dela på CG i en ”Monarkins trekant” och framförde en hyllning till CGs könsdelar på melodin ”En sån karl”. Lindmarker rimmade tappert: Kung/pung & ”Och i hans pinne finns det ett barnasinne”.¹¹

Slutligen tröttnade hon och anmälde ”Parlamentet” till Granskningsnämnden för radio och tv och Solo Girl till Allmänhetens pressombudsman (PO). PO hänsköt ärendet till Pressens opinionsnämnd (PON). Parlamentet friades. Solo Girl fälldes. Tidningens försvar var att den inte själv fabricerat uppgifterna utan bara agerat budbärare för olika tryckta, elektroniska och muntliga källor utan att ta ställning till sanningshalten. Det rörde sig om skvaller, rykten och gissningar vilket framgick. POs och PONs motivering att fälla Solo Girl var:

Bland de värden som tillsammans formar pressetiken och god publicistisk sed står strävan efter sanning främst. Solo har friskrivit sig från sanningskravet för att i stället bygga delar av sin journalistik på skvaller. Det är inte uttryck för en ansvarig hållning inför den publicistiska uppgiften. Om ryktens samstämmighet och ihärdighet skulle utgöra ett tillräckligt starkt publicistiskt skäl att ytterligare sprida dem, så skulle pressetiska perspektiv öppna sig som vore allt annat än önskvärda.

De uppgifter som publicerats om anmälaren har inte påvisats vara sanna. I sina kommentarer har tidningen tvärtemot understrukt att de inte är det. De publicerade osanningarna saknar allmänintresse. I detta fall uppstår inte heller något allmänintresse trots att anmälaren är en offentlig person. Osanningarna är starkt integritetskränkande. Deras publicering reflekterar en redaktionell hållning som är aningslös eller cynisk, möjligen båda delarna samtidigt.¹²

Leone var en ”långvägare” utan särskild journalistutbildning som 1994-2003 arbetat på Vecko Revyn som bildassistent, reporter och redaktör. Hon gjorde sig känd som krönikör med slag under bältet som specialitet. Som chefredaktör på Solo Girl avgick hon kort efteråt. Hon arbetar nu på Expressen.

Den ”nya” skvallerjournalistiken diskuterades den 17 oktober 2005 på publicistklubben. Någon representant för hovet eller Månadstidningen Solo infann sig inte trots inbjudan. Catarina Hurtig, programledare för ”Kungligt” på TV5, hänvisade till en tidigare diskussion på Svensk Damtidning om Wilkingssons & Hammars artikel i Magasinet Bon 2002. Slutsatsen av den diskussionen – oklart på vilket underlag – var att deras läsare inte var intresserade. Personligen tyckte hon att det var viktigt att granska kungahusets umgängeskrets

¹⁰ Passagen, ”Hemligt skvaller”. Missuppfattning. ”Fläsket”, 2004-03-23.

¹¹ Håkan Isaksson. Hon sjöng om kungens pung. Expressen, 2005-11-30.

¹² Allmänhetens pressombudsman (PO) & Pressens opinionsnämnd (PON). Exp nr 79/2006 Klander för rykte om kunglig romans.

för att hitta lik i garderoben men att eventuella scoop skulle ”sänka” kungahuset trodde hon inte ett ögonblick på. Titta bara på Mette-Marit och det norska kungahuset!

*

Den 17 januari 2008 ville Stina Dabrowski ha med en representant från hovet i sitt debattprogram om ”Fjäsket för kungahuset” för att bemöta kritiken mot hovets presspolitik. Nina Eldh ställde sig inledningsvis mycket positiv men lämnade trots det ett negativt besked. Dabrowski tycks därefter ha ringt upp Tarras-Wahlberg som frankt förklarade att ”det bestämdes med kungligt sigill”. Nina Eldh påstod motsatsen att kungen inte haft något med saken att göra. ”Vi har fått en fråga om vi vill medverka och har avböjt det.” Dabrowski påstod efteråt att hon ljög. ”Jag har fått intrycket tidigare att de inte vill ha riktig journalistik i närheten av kungahuset. Så fort det är något som de misstänker skulle kunna likna det, då ser de till att hålla sig borta.”¹³ Kanske det. I programmet framkom att journalisten Annette Kullenberg ansåg det fjäskades, att Robert Olsson, programansvarig på SVT var av motsatt uppfattning och att journalisten Catarina Hurtig under sin tid på Svensk Damtidning personligen sett en del fjäsk för att inte stöta sig med kungahuset, t o m bidragit själv, men att den enligt henne viktigaste faktorn – som hon tidigare påpekat – var att hennes läsekrets var ointresserad av den typ av granskande reportage som Annette Kullenberg efterlyste utan ville drömma sig bort från vardagen.

Att Nina Eldh inte kom hade en lång förhistoria. Dabrowski hade 1986 inför 10-årsjubileet av bröllopet intervjuat Silvia för programmet ”20:00 Special”.¹⁴ Hon var uppe på slottet några dagar innan intervjun för att det skulle bekanta sig med varandra. Efter vanligheten fick hon lämna in frågorna i förväg. Själva intervjun skedde dock i en studio där Tarras-Wahlberg satt med och bestämde vad som skulle klippas bort. Dabrowski avvek omedelbart från de överenskomna frågorna: ”Vi lever ju i en förnuftsstyrd värld, allt är rationellt och logiskt. Och så finns det en institution som är gammalmodig, irrationell, och nästan mytisk och det är monarkin. Hur ser drottningen på det?” Därefter hämtade sig aldrig riktigt intervjun. En viktig sak framgick dock, att Silvia instämde med CG att Sverige inte borde ha kvinnlig tronföljd: ”[D: Jag tycker] att det är en väldigt svår uppgift för Victoria. Men tack och lov brukar Bernadotterna bli väldigt gamla. Stina: Så om drottningen fick bestämma så skulle regenten förbli manlig? D: Ja, men Sveriges folk har inte valt så och då får vi acceptera det.”

När intervjun var slut återberättade Silvia sin mors historia om de två grodorna: ”»Det var en gång två grodor som hade ramlat ner i varsitt glas med vispgrädde. Den ena grodan suckade, och sa, jaha, det var det, och så lade han sig ner och drucknade i grädden. Den andra grodan, den hoppade och hoppade och hoppade, och till slut hade vispgrädden blivit vispad, och grodan kunde klättra upp på den och komma ur glaset. Det första grodan det var du«, sa Drottning Silvia. »Och den andra grodan, det var jag.«” Liknelsen är en smula svårtolkad i sammanhanget. Förmodligen ansåg hon att Dabrowski var en ”loser”. Dabrowskis intervjuteknik, ett givande och tagande från båda parterna, var inte heller något som Silvia uppskattade: ”Jag beundrar dem som respekterar andra och håller tillbaka sin egen person och personlighet. De kraven ställer jag också på mig själv.”¹⁵

¹³ Anders Sandqvist. Hämnades på kungen. Expressen, 2008-01-18.

¹⁴ Stina Dabrowski. Stina möter Silvia. SVT1, ”20:00 Special”, 1986-06-19, kl 20:00.

¹⁵ Christine Samuelsson. Silvia - Drottningen. Svensk Damtidning, 1981:15. [Intervju med drottning Silvia.]

Det blev inga fler intervjuer med kungahuset. Dabrowski försökte redan året därpå intervjua CG men nekades. Hon återkom nästan en gång om året de kommande 20 åren med samma resultat. Några i och för sig trevliga luncher med Tarras-Wahlberg blev det dock.¹⁶

[Detta tycks vara den sista intervju som spelades in i en studio. Silvia är omsorgsfullt sminkad och ljussatt, ungefär som på en studiofilm från 1930-talet, och utstrålar en rent påträngande skönhet och sexualiserad charm. Hon säger visserligen inte mycket men det struntar man i bara för privilegiet att titta på henne. Därefter spelades intervjuerna in på slottet under betydligt enklare förhållanden.]

*

En originell varken-eller-intervju av sportjournalisten Mats Nyström kunde avnjutas till CGs 60-årsdag. Intervjun hade efteråt ett rykte som både devot, nedlåtande och oseriös:

Kungen hade valt ut Grafikens hus i Mariefred, komplett med vitmålat golv och skärgårdsmålningar. Vi fick en lättsam stund karlar emellan om fotboll och forskning och de ingredienser som kännetecknar det artiga lätt, lätt berusade samtalet på bryggan en midsommarkväll: sammanfattning, viss framtidstro. Men just som kungen började känna sig riktigt trygg där, kostade på sig en viss uppsluppenhet, ett skämt till och med, ville Nyström något annat. Han ville en modern intervju, något annat än de fjäskiga nyårsprogrammen som SVT-chefen Eva Hamilton en gång fick kritik för.

Är kungen feminist? Vad minns han från småbarnsåren? Vad är en god ledare? Frågor som alla knyter an till nutida debatt och som kungen blivit utsatt för tillräckligt många gånger för att med möda ta sig över till andra sidan. Men när Nyström sen började varva nonsensfrågor om varmkorv och AIK med en uppmaning att återge inte den mest lyckade, utan den mest misslyckade resan, tappade Kungen koncentrationen. Om alla omständigheter kring Brunei gjorde honom ledsen ville han inte svara på. Till slut blev det mycket kungen inte ville svara på. Och precis då dök frågan om vad han tycker om sketcherna om kungafamiljen i "Hey Baberiba" upp. Om dem tyckte han inte. Fast det ville han inte säga. När Nyström tackade för sig hade de definitivt lämnat den där bryggan med behagliga junivindar.¹⁷

Intervjun blir inte bättre av att man lyssnar på den. Mats Nyström blandar seriösa och lättsamma frågor som CG vägrar svara på. Det är sällan man upplever så mycket koncentrerad oförskämdhet som CG här visar upp. Det är uppenbart att han förtjänar sina sjunkande popularitetssiffror.

*

1967 till 2013 har Granskningsnämnden för radio och TV fällt åtta inslag med anknytning till kungahuset. Det grövsta var ett inslag från ungdomsprogrammet "Vågspel med luren" 1982-05-03 i P3 där man kunde ringa in bidrag till en telefonsvarare. Inslaget inleddes med orden "Luren-tema: men sånt här får man väl inte sända". Därefter skanderade en talkör en ramsa av följande innehåll:

¹⁶ Stina Lundberg Dabrowski. Stinas möten. Eget förlag, 2006, s 225-230.

¹⁷ Linna Johansson. Intervjun med kungen blev en svettig sak. Expressen, 2006-05-01. [En recension av Mats Nyström: Kung i tiden - Intervju med Carl XIV Gustaf inför 60-årsdagen. SVT1, 2006-04-30, kl 20:15.]

Helvetes helvete samhället är skit. Helvetes helvete samhället är skit. Riksdagshuset ska sprängas. Palme är bög och alla andra också. Jag hatar allt som satan, och jag har inga pengar. Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun. Kungen är en djävla nolla. Stoppa sprängdeg i hans mun. Spräng hela skiten. Wallenberg är hjärndöd. Samhället är en djävla håla. Jag får sova i en pissoar. Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun. Djävla pensionärer dom gör ingen nytta. Sätt dom på ett isflak så dom får driva i väg och dö. Dom jävla asen. Isoleringcell för Bohman. Stoppa sprängdeg i kungens mun, Stoppa sprängdeg i kungens mun och detonera hela skiten. Pang.

Programmakarna försvarade sig med att det var satir.